

Dacă inimile toate...

Orice inimă, se știe,
Vine dintr-o galaxie
Cu ferestrele deschise
Spre iubire și spre vise.

Două inimi, știm deja,
Când privesc aceeași stea
Se scufundă într-o undă
Și se suprapun cu ea.

Două mii de inimi, iată,
Pot produce câteodată,
Mai ales pe timp de vară,
Energie nucleară.

Zece mii de galaxii,
Dacă le hrănim de mici
Cu o inimă pe zi,
Se transformă-n licurici.

Dacă inimile toate
Ar forma o galaxie,
Lumea fără doar și poate
Ar rămâne veșnic vie.

În grădină la bunica

În grădină la bunica
E mai multă zarvă vie
Decât poate să emane
Din întreaga galaxie.

Printre firele de iarbă
Râd, visează, se foiesc
Spiriduși cu mici antene
Și surâs copilăresc.

Dacă tot aveți urechi,
Ascultați pe îndelete
Cum furnici și albinuțe
Fasonează lumi secrete.

Câte mâini, atâtea aripi
Doritoare să v-asculte,
Să zburați acum cu ele
Până nu devin adulte.

Zece mii de piciorușe
Vi s-au dat încă din fașă
Pentru a zbурda prin lume
Cu plăcere nărăvașă.

Ochii voștri, dragi copii,
Sunt la număr cam o mie.
Rămân însă numai doi,
Ah, după copilărie...

Cu năsucul vostru magic
În grădina cu cișmea
Milioane de miresme
Ați putea colecționa.

Noi suntem făcuți să fim
Numai ochi, numai ferestre
Și să ne deschidem larg
Spre a fi și spre ce este.

Nici măcar extraterestrii
Scoși din cel mai bun altoi
În materie de simțuri
Nu-s mai echipați ca voi.

